

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 17. Májusban. 1788.

Rövid Hadi-Tanáts.

Mellyet, *Jupiter* némely Istenekkel *Olympia* Templomban tartatván, edgy gyenge Poéta távolról halgatott, és fel-kivánta jegyezni, ugy, a' mint a' következő versek mutatják.

Jupiter Mercuriushoz.

Véres Zászlóit *Márs* mihent fel-emelé,
 Mind a' két fülemet véletlen hir telé;
 Repüly *Mercurié* gyarson minden-felé.
 A' nagy Isteneket szolitsd mingyárt elé,
 Hogy láfsák mint lenne jobb a' kormányozás;
 Jó dologról leszs itt ma nagy tanátskozás,
Mársnak az a' tzélja: légyen hadakozás
 Hivj mást-is, ne légyen fenkire okozás.

Mercurius.

Atyám! előre-is mondhatam mérészen,
 Hogy a' nagy Istenek lesznek ma két részen;

A a

De

De követtségemet én azért meg-tészem,
El-futok hozzájuk csak (a.) páltzámot vészem,

*Merkurius el-menvén, Jnpiter egyedül így
Dörmög:*

El-untam a' fok bajt, fok nyomoruságot,
Már (b.) *Themis* sem tehet látom igazságot,
Jóbb volna *Mahumed* had birná Belgrádot,
Mint sem hogy *Márs* zavar annyi fok Országot.
Külömben had lássák majd tanátskozzanak,
A' mely magból vetnek abból arafsának,
Trónusamból engem csak ki-ne vonnyanak,
Nem bánom, kedvekre hogy tzivokodjanak,
Meg-untom büntetni már a' bünösöket,
El-fáradtam hányni a' fok menyköveket,
A' föld sem bírja már rettentő vétkeket,
Öllye hát mint tettik *Márs* az embereket.

Merkurius vissza érvén.

Szollitottam Atyám minden Isteneket;
De még előre-is láttom rozsfz jeleket;
Mert, hogy elő adtam rendel mindeneket,
Immel ámmal vették az izeneteket;
Némellyek fogódták, mingyárt meg jelennek;
De mások ellenben fennyen bezzéltenek,

So

(a.) *Merkurius az Istenek Postája kigyos páltzával iratik.*

(b.) *Themis az igazság Isten - aszszonya, igaz itéletért vétetik.*

Sokok itt sem lésznek, ugy-is izentenek,
Mársal egy néhányon imhól el-jöttek.

A Tanátsba érkezett Istenek meg-hajtván ma-
gokat, le-ülnek.

Jupiter,

Miért hívatálak *Olympus* helyére?

Meg-mondom: egyedül Mársnak kérésére;
O nagy Hadat gyűjtet *Mahumed*' Népére,
Kinek miként tettik? szóljan most kedvére.

En az egész dólगत bizom ti-reátok,
Nem bánom ugy légyen, a' mint akarjátok,
Mársnak tettzéseite ugy helyben hadjátok
Vagy hogy ha bányátok, azt-is meg-mondjátok.

Márs tettzése, 's szovai.

A' Hadakozásnak, én vagyok a' feje,
Arad haragamtól a' vérnek-mezeje,
E' lezsz hát értsétek tzélonnak veleje:
Fegyvert fogok egyfzer; mert immár ideje.

Trombitát futatok, Dobokat üttetek,
Atzéllos dárdákat, kardakat fevetek,
Zászlókat emelek, Sergeket gyűjtetek,
'S vér özömmel folyó tsatákat hirdetek.

Tudom! *Cérest*, *Bakhusst*, 's *Vénust* szomorittam,
De a' Sas-szárny alatt hartzra bátorittam,
'S az egész Világot ugy fel-háborittam,
Hogy még a' *Hóldat-is* vérrel el-borittam.

Alig lelem helyem most-is nagy mérgemben;
Tüz forrad tsontomban, inamban, erembem,

Dühös harag szikra lángal két szememben.
 'S bozfszú-állás forog szüntelen eszemben.
 Majd meg-is tromfalam fok gyalázatimat,
 Hartzalni kézfitem erős karjaimat,
 Fel-keresvén régi kedves Tárfaimat,
 Magom-mellé vészem vitéz Magyarimat.
 Vóltanak ök velem fok ezer próbákon,
 Virtusakat láttam számtalan tsatákon;
 Sándor sem vehetett semmit a' Scithákon,
 Dárius sem vólt Ur régi Országokon.
 A' honnan ki-tsapván Pannonok földére,
 Lett e' Nemes Népnék Atilla vezére;
 Kivel mig a' Magyar Ister partig ére,
 Özönnel ömlött-ki fok Nemzetek' vére.
 Itt is ő magának Országot formála,
 Idegen Nemzetnek foha nem szólgála;
 De a' Hóldnak szarva hogy ellene álla,
 Régi dicsősége mingyárt alább szálla.
 Igaz, mig fegyvere tüzesen forgodott,
 A' költsön mindenkor duplán meg-adodott,
 De Mahumed még-is addig munkálodott,
 Hogy olly törést ejtett, mely bé-nem fododott.
 Jó termékeny földjét gyakran fel-dulotta,
 Országá hantyait vérrel meg-ásztatta,
 'S a' ringy rangy Tatór-is addig rabóltatta,
 Mig egész Országát tsak nem pufztán hatta,
 Dühösön ölette az ártatlanokat,
 Sok helyyek siratják Ösi lakosokat,
 Ki-irtván belöllek igaz Magyarokat,
 Idegen Nemzetek lakják ma azokat.
 Magát ugyan könnyen a' Magyar nem hatta,
 Ki-álta a' próbát, valamig álhatta,

Nagy Lajos fegyverét valamig forgatta,
A' Mahumed Népét keményen rontotta.

Az után Hunyadi Korvinus fiával

Sok ezer Török vért ontott-k kardjával;
De végre Kis-Lajos szörnyü fátumával,
Méz-verék a' Magyart kevés szám hadával.

Várnánál, Mohátsnál olly két tsapást tettek,
Mellyel a' Törökök kevély szarvat vettek,
De minthogy ezekért még meg-nem fizettek,
Magam állók bószszút (ha lehet) érettek.

Nohát jó Magyarak kardra Paripára
Kelvén, készüljeteK a' tüzes tsatára,
Régi Eleitek' el-húllótt hamvára
Ontotok vér-özönt, Belgrád' határára.

Kedves Atyáitok' ki-fölyt piros vére,
Bószszú-állást kiált a' Török' fejére.
Trombita zeng! állyon ki-ki hát helyére,
'S Villám módon üfsön Mahumed' Népére.

Vagdálja kontyának dölfös vitorláját,
(a.) Rontsa-meg Lo-farkas Basáját Agáját,
Hogy sira-sa-meg most Mohátsi prédáját,
'S Várnánál el-efett Magyarak Királyját.

Céres.

Mihent veté karját bószszús fegyverére,
Fel-borzada hajam Mársnak beszédére,
Tüzet okád látom a' Hóldnak fényére,
De magam részemről lészek ellenére.

Ked-

(a.) A' fő Törökök, Tiszteességnek jeléül ló-far-
kat szoktak nyerni a' Portától, minthogy Zász-
lójok-is az.

Kedves Magyarieért bőszzút akar álni,
 De most annak módját nehéz fel-találni.
 Könnyü ugyan *Mársnak* Hadat Trómbítálni,
 De nehéz fok ezer fegyverest Táplálni.
 Régen tölt Vermeim' a' szükség fel-szette,
 Két vékony aratás ki-üresítette,
 Es bár *Márs* szándékát' tsak most jelentette:
 Még is már fok ezer Prófontam meg ette.
 Noha néha sűrű kereszttit rakatta
 A' Magyar föld; de most az-is szükön atta.
 Ugy hogy, midön a' Nép Búzáját aratta:
 A' sovány Tarlokat könyvekkel ásztatta.
 Már-is fok szegények majd kétségben esnek,
 Szükség van: kenyeret nehezen keresnek,
 Kifsebb Portzioja jár most a' Béresnek;
 Mint máskor Köldúsnak, Korhelynek vagy restnek.
 Trója.tiz esztendős Ostromat tarthatott,
 Mi vólt oka? az, hogy Gazdagon aratott,
 Róma hoszszas Hadat azért folytathatott:
 Hogy bőv *Sicilia* fok búzát adhatott.
 De az éhes vitéz tsak gyengén forgódik,
 Mihent gyomra üres, mingyárt zugalodik,
 Tsak egyszer Prófontya ha ki-nem adódik:
 Már vagy Hitet szegni, vagy szökni vágyódik.
 Kenyér erősit meg kemény Vitézeket,
 Bór.búzdittyá gyakran hartzra a' sziveket,
 De most nem remélvén *Márs* töllünk ezeket,
 Jóbb lesz, küldgye haza mind a' Legényeket.

Bakhus.

Mind igazat-szóllál jó *Céres* mondhatom,
 De *Márs*.beszédeit nem-is halgathatom,
 Üres

Üres Hordoimat magam-is siratom;
 Mert bórral a' szivet nem bátorithatom.
 Négyet fordult (a.) Jánus a' mint fel-számáltam,
 Hogy Sajtomban Góhért keveset másáltam,
 A' Bóldog Hegy-allyát eleget kapáltam:
 De öblös Pintzém' üressen találtam.
 Bús a' nagy iható (b.) Silénus gégeje,
 Régen falan függ már korfoja 's itzéje,
 Vízet iszik Flacus (c.) nem fog az elméje,
 Nints Lesbusi Bóra üres a' Pintzéje.
 A' Magyar is szintugy Bórral szokot élni,
 A' nélkül keményen alig tud beszélni,
 De most nints Tokai; lehet azért félbi;
 Hogy el — — — köpenyeg tséréli.
 Jóbb volná hát Mársnak szándékát le tenni,
 'S majd ha én Céressel együtt kezdek lenni,
 Akkor kell Magyarit maga mellé venni,
 Es a' kontyos népre fel-készülve menni.

Vénus.

Szeretője voltam, 's vagyok Békefélegnek,
 Nem nézhetem vérét semmi ellenségnek,
 Te

(a.) Négy esztendőt téfszen.

(b.) *Silenum Pueri Somno videre jacentem, Et Gravis Attrita pendebat Catharus Ausa. Virg. Eclog. VI.*

(c.) Horatius Flaccus munkáiból számtalan helyt ki tette, hogy a' Lesbiai bört igen szerette; de most Flacusán más Vers-írók is értenek közönségesen. (Mártoánál-is el tsúsz.)

Te erős Istene a' szép vitézségnek!

Hadgy békét érettem most a' Dühöföségnek,
Nézd mosolygó Örtzám' Klaris márványait,

Vidám tekintetén ki-nyílt virágait,

Tekintsd *Cypriának* ezer szép *Nymphait*,

'S ne öld-meg a' földnek élő Lakófsait.

A' Magyar *Achillest* ne küld most tsatára,

Külömben-is ferény az a Nép prédára,

Mint a' Görögöket régentén Trójára,

Vid máskor, nem bánom Belgrádnak Sántzára,

De most *Ceres*, *Bachus*, (a' mint meg-értetted)

Nem tselekedhetnek semmit-is éretted,

(a.) Az én szép Testem-is jeggé váll melletted,

Ha az Magyar fegyvert most le-nem téteted.

Engedj szépségemnek, mint akkor engedté,

(b.) Midőn kedved-szerént néha ölelgettél,

Ha pedig tzeállodról még-is le-nem tettél!

Tud-meg-szerelmemből Te-is ki-rekettél.

Vulkánus.

Ceres, *Bachus*, *Vénas*, edgy Bordában főnek,

(c.) Tárfa az hamadik mindég a' kettőnek,

Ugy Tanáttsaik-is edgyütt sülnék főnek;

De a' hadi dólgoz nállak nélkül nőnek.

Cso.

(a.) *Sine Cerere, & Bacho friget Vénus.*

(b.) *Márs Vénussal való szerelmét edgyesülte*
jelenti.

(c.) *Vulkánus Lacó-hellye.*

(A' többi mászszor következik.)